

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Markiz

PASTAHANESI

στα Πόδια
της Αιώνιας
'Ανοιξης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

7

ΧΡΟΝΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά, και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν αναπαριστάται στην πραγματικότητα.

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Συγγραφέας: Νεκταρία Αναστασιάδου

Διόρθωση: Δημήτρης Αλεξιάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Κατερίνα Σωτηροπούλου / The Page Turners

© 2023, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Νεκταρία Αναστασιάδου

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr, www.epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-952-9

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

στα Πόδια
της Αιώνιας
Άνοιξης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

*Στον πατέρα μου με αγάπη.
Να είσαι πάντα μαζί μου, όπως ο Αβραάμ με την Αθηνά.*

Η χρονιά του κισμετιού

Ακόμα δεν έχεις καταλάβει ούτε εμένα ούτε την Πόλη. Κάθε πρωί πίνω τον καφέ μου ακούγοντας τα δύο επιτοίχια ρολόγια που κτυπάνε εκτός ρυθμού, και σχίζω μια σελίδα από το ημερολόγιο με τη σκέψη ότι είμαι είκοσι τέσσερις ώρες πιο κοντά στο ραντεβού με τον Ραφαήλ. Για το ραντεβού αυτό δεν σε έχω πει: ντρέπουμε που ποτέ δεν ήυρα άντρα να αντικαταστήσω τον Ραφαήλ, και ντρέπουμε που ακόμα ελπίζω μετά από σαράντα χρόνια.

Σήμερα πετώ το ημερολόγιο του 2015 και ανεβάζω το καινούργιο που αγόρασα στο χριστουγεννιάτικο μπαζάρ του Ζωγράφειου Λυκείου. Διαβάζω το δίδαγμα της ημέρας: *Καλύτερα να παραπατήσει κάποιος στο δρόμο παρά στα λόγια.* – Σοφία Σειράχ, 20:18. Να το. Είναι σίγουρο ότι ο Θεός κανονίζει τα αποφθέγματα αυτά ειδικά για μένα, είτε να με πει τι θα γίνει εκείνη την ημέρα είτε να με πει τι δεν πρέπει να αφήσω να γίνει. Απ' ό,τι κατάλαβα, σήμερα το στόμα μου θα με βάλει πάλι τρικλοποδιά.

«Δίκαιος δεν είσαι» Τον λέγω. «Εμένα με έδωκες γλώσσα μεγάλη σαν παπούτσι, και ύστερα με λες να την ελέγξω. Εύκολο είναι;».

Κανονικά περνώ την ημέρα μου με το σπίτι. Συμμαζεύω και κάμνω χουζμεία – «λάτρα» που λέτε εσείς. Μαγειρεύω. Βάζω στη διαπάσών τα ζειμπέκικα που με κάμνουνε να ξεχνώ τα πάντα. Πηαίνω κάνα γύρο, καβγαδίζω με τον δεσπότη ή με τους μαγαζάτορες του μαχαλά. Επισκέφτομαι τον Μουχαρρέμ τον ζαχαροπλάστη, που

φορεί άσπρη γιατρική μπλούζα απάνω από τα ρούχα, χίλια χρόνια να έχει· ακόμα διατηρεί στο μαγαζί του την ξύλινη μπουαζερί και τις αριστοκρατικές βιτρίνες που εγκατέστησε ο πατέρας του πριν γεννηθώ. Άλλες φορές πίνω καφέ και κάμνω σοχμπέτι με τον αδελφικό μου φίλο, τον Κωστάκη· δεν λέμε τίποτες κακό, του μαχαλά τα νέα. Η Πόλη μας αλλάζει, η ρέγουλά μας όχι.

Παραδέχομαι, βέβαια, ότι δεν χαίρομαι με την κατάσταση του apartmán μας –το Bereketli Palas– που χτίστηκε στο 1932 από τον Ρωμίο αρχιτέκτονα Αριστείδη Χαβιαρόπουλο για τον Αιγύπτιο Εβραίο Γιακούπ Μιζραχή. Αρχοντική, μουσταρδί, νεοκλασική μια «πολυκατοικία» είναι με έξι πατώματα, από τις πρώτες που χτιστήκανε με μπετόν αρμέ. Απάνω από την κεντρική είσοδο είναι μια σειρά από τζούμπες –προεξοχές με παράθυρα δηλαδή– μία σε κάθε πάτωμα, όπως και στα παλιά ξύλινα που ακόμα δεν έχουμε ξεχάσει. Στην πλαϊνή όψη έχει δυο σειρές από τζούμπες. Γωνιακό είναι το Bereketli και ανοιχτό από τρεις πλευρές: μπροστά στη λεωφόρο İsmet İnönü, πλάι προς τον μπαχτσέ ενός νοσοκομείου, και πίσω, απ’ όπου παλιά έβλεπες τον λόφο Ταταούλων. Όταν γεννήθηκα, στο 1943, μνίσκανε εδώ τρεις εβραϊκές και έντεκα ρωμαϊκές οικογένειες. Τις πόρτες δεν τις κλειδώναμε και, όταν η γειτόνισσα χρειαζούντανε κάτι, έμπαινε μόνη της και έλεγε «Μανίτσα μου, κάθισε εκεί που είσαι, θα πάρω τον τεντζερέ τον μεγάλο. Έχω τραπέζι το βράδυ και δεν με φτάνουνε οι δικοί μου». Τώρα έχουμε άλλες αναλογίες: τρία σπίτια, ένα διαμέρισμα που είναι γραφείο και σπίτι, και δέκα κανονικούς χώρους εργασίας, ένας από τους οποίους είναι ο δικός σου, ο αρχιτεκτονικός. Τις πόρτες όχι μόνο τις κλειδώνουμε, αλλά βάλαμε και διπλές για πιο πολλή σιγουριά.

Παρ’ όλες τις αλλαγές στην Πόλη και στο apartmán, το σπίτι μου το βαστώ έτσι όπως ήτανε όταν ήρθα στον κόσμο. Ξέρω ότι δεν το αρέσεις αυτό. Εσύ έχεις τις περγαμηνές σου: δίπλωμα από τη Scuola di Architettura του Πανεπιστημίου Φλωρεντίας και μάστερ

στο Architectural Conservation από το Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, όπως επισήμαινες emphaticά όταν γνωριστήκαμε πριν δυο χρόνια. Αμά εγώ σε λέγω ότι τα μόνα πράγματα που θα κάμουμε κονσέρβα εδώ μέσα είναι βύσσινο, φράπα, συκάκι και τριαντάφυλλο. Μπορεί να είσαι ικανή να αναστήσεις ερειπωμένα αρχοντικά στην Καππαδοκία, αλλά σε ρωτώ: την ιστορία μου και τα φαντάσματά μου μπορείς να τα κονσερβάρεις;

Παραδέχομαι ότι δεν διασκεδάζω βλέποντας την μπογιά να ξεφλουδίζει σαν φλοιός σημύδας από τα ντουβάρια. Και δεν κάμνω κέφι που δεν έχω παράδες να φρεσκάρω το μπάνιο που στέκεται από το 1943, ούτε να σιάξω το μουσλούκι που στάζει μέρα νύχτα. Αμά ποτές δεν τόλμησα να ανανεώσω κάτι, μην μπερδευτεί ο Αβραάμ όταν με επισκέπτεται στα όνειρά μου. Ακόμα και όταν προσθέτω δυο τραπεζάκια για τα φωτισμένα χριστουγεννιάτικα σπιτάκια και τις κουκλοεκκλησίες που με στέλνει ο ανεψιός από την Ελβετία, φοβούμαι μη σκοντάψει ο Αβραάμ. Δόξα τω Θεώ, μέχρι τώρα δεν έχει γένει.

Κτυπάει το τηλέφωνο. Κάποτε εκείνο καθούντανε στον πάγκο του μαγαζιού πορσελάνινων, γυαλικών και κρυστάλλων που ο Αβραάμ κληρονόμησε από τον παππού του· τώρα έχει ενθρονιστεί απάνω στην παπουτσοθήκη του αντρέ. Ανοίγω, κολνώ αυτί και λέγω με τσακπινιά και έμφαση σε κάθε συλλαβή «Ά-λό».

«Πανέμορφος ήταν ο καιρός στην Αθήνα» λες χωρίς χαιρετίσματα και εισαγωγές, παρόλο που έχουμε να μιλήσουμε από τα Χριστούγεννα. Η φωνή σου είναι σκληρή, μαχμούρική και πλούσια, σαν παξιμάδι φορτωμένο με βούτυρο. «Δεν σκεφτήκατε ποτέ να πάρετε δεύτερο σπίτι εκεί, κυρία Αθηνά;».

«Ποτές. Μια φορά πήα και είπα ότι δεν είναι μέρος να μνίσκει πολιτισμένος άνθρωπος. Αμά –δηλαδή αλλά, μη με διορθώσεις τα πολιτικά μου– εσύ να τη χαιρέσαι την Αθήνα, αφού είχες την ατυχία να γεννηθείς εκεί».

«Έχετε και ένα δίκιο, κυρία Αθηνά. Όταν γυρνώ στην Ελλάδα από την Πόλη, με σοκάρει η αθηναϊκή ευθύτητα».

«Γιατί δεν κλείνεις το γραφείο εκεί;».

Μιλώ, βέβαια, για εκείνο που άνοιξες στο Θησείο όταν παντρευτήκες· το βάστηξες αφού χώρισες και κουβάλησες εδώ. Δικό σου ήτανε το διαμέρισμα, προίκα από τη γιαγιά. Ενοίκιο δεν είχες και τα κοινόχρηστα λίγα. Επειδή μείνανε δουλειές και ένας καλός ασιστάν αρχιτέκτονας, δεν το έκλεισες. Ένα πόδι εκεί στην Αθήνα, ένα εδώ στην Πόλη. Πιο «ασφαλές» είναι έτσι, είπες.

Τώρα λες «Καλού κακού εννοούσα να πάρετε σπίτι στην Αθήνα, άσχετα από γούστα».

«Τι καλού, τι κακού; Ο κόσμος χάλασε παντού, Νίνα μου. Δεν μπορούμε ούτε να κρυφτούμε ούτε να γλιτώσουμε. Απ' εδώ θα με βγάλουνε μόνο με τα πόδια μπροστά».

«Ανησυχώ όμως. Όλα όσα γίνονται στη χώρα γίνονται στην Πόλη, και όλα όσα γίνονται στην Πόλη γίνονται στο Ταξίμ».

«Τότες γιατί ανοίξατε το γραφείο σας στο Bereketli, τζανίμ;».

«Επιλογή του Οσμάν πριν ενώσουμε τις δυνάμεις μας».

Ο Οσμάν είναι ο Οθωμανός συνεταιίρος σου. Στο Εδιμβούργο όπου σπουδάσατε και στην Αθήνα όπου κάματε πρακτική σε εταιρεία αρχιτεκτονικής αποκατάστασης (πριν παντρευτείς), ήτανε και συγγάτοικός σου. Μπορεί να ήτανε boyfriend, παρόλο που δεν θέλεις να το παραδεχτείς, είτε επειδή ίσως στάθηκε ο λόγος που χώρισες από τον άντρα σου είτε επειδή είναι Τούρκος. Να πούμε την αλήθεια, κι εγώ, αν ήμουνα μπλεγμένη με Οθωμανό, δεν θα το διαλαλούσα.

Συνεχίζεις: «Άλλο γραφείο, άλλο κατοικία, κυρία Αθηνά. Στο Gümüştuyu δεν μένω. Σκεφτήκατε ποτέ να μετακομίσετε στην ασιατική πλευρά; Πιο ήσυχη είναι».

«Άπαπα! Αντίκρυ δεν πηαίνω με τίποτες. Εξάλλου έχω λύση και για όλες τις κρίσεις: κλείσε τους περντέδες».

«Και στις διαδηλώσεις πριν λίγα χρόνια, που δεν μπορούσατε να βγείτε;».

«Πογκρόμ δεν ήτανε. Μόνο που λίγα δακρυγόνα μπήκανε από την τρύπα του ασπιρατέρ της κουζίνας και με κάμανε να νιώθω πως είχα σνιφάρει κόκκινη πιπεριά σε κηδεία. Είναι θέμα του καλιτέ, μη νομίζεις. Βγάλανε τη χειρότερη ποιότητα που είχανε».

«Στις γιορτές όμως μόνη μείνατε».

«Η Αθηνά δεν ζει μόνη, μανίτσα μου, *ζυμώνει*. Εκτακτη μια βασιλόπιτα έκαμα έχτες. Έχασες. Πότε γυρνάς στην Πόλη;».

«Έφτασα πριν μια ώρα. Στο λεωφορείο είμαι».

«Τότες γιατί τα λέμε τόση ώρα σε αυτό το ρημάδι; Έλα».

Έλα: πάντα με φαινότανε η πιο ωραία λέξη που μπορείς να πεις, ακόμα πιο ωραία από το «σε αγαπώ». Διότι μπορείς να αγαπάς κάποιον και να μην τον θέλεις, αλλά, όταν λες «έλα», θα πει ότι τον άνθρωπό σου και τον αγαπάς και τον θέλεις κοντά. Δεν χαρίζω το έλα μου σε οποιονδήποτε, μόνο τον Κωστάκη και εσένα. Το έλα μας πρέπει να το έχουμε ιερό, όπως το μάλιστα και το χαμόγελο. Το όχι, αντιθέτως, θέλει καθημερινή χρήση και ετοιμότητα, σαν τη βούρτσα της τουαλέτας.

Καταλαβαίνω αμέσως, όταν κλείνουμε το τηλέφωνο, ότι *I get ahead of myself*. Ελληνιστί: Προτρέχω.

Ας τα πάρουμε από την αρχή. Ποτές δεν έμαθα να τιθασεύσω τις γλώσσες μου. Σκέφτομαι σε χαρμάνι από ελληνικά, τούρκικα, γαλλικά και αγγλικά, και συχνά οι φράσεις μου περνάνε κι από τις τέσσερις. Πού και πού τις πασπαλίζω με τα ισπανικά που έμαθα από τους Εβραίους γείτονες και τα ιταλικά που έμαθα από τους καπετάνιους της *Entreprises Maritimes*, όπου δούλεψα μερικές δεκαετίες. Μια φορά τα μπέρδεψα τόσο που η φιλινάδα μου η Ουλφέτ με ρώτησε –με τη φωνή καναριού που διακρίνει την ευγενική Τούρκισσα– «*Atinacığım, nece konuşuyorsun?*». Αθηνούλα μου, ποιαίκα μιλάς; Με άλλα λόγια, θα πρέπει να με συνηθίσεις.

Σήμερα, πριν με ξυπνήσει ο μουεζίνης με το εζάνι της αυγής, είδα τον Αβραάμ σε όνειρο. Αδυνατισμένος ήτανε, όπως λίγο πριν τον θάνατό του, όταν έπρεπε να στηρίζεται απάνω μου για να πάει από την κάμαρα στο σαλόνι. Πάντα απάνω σε μένα στηριζούντανε, όχι στη μαμά. Ποτές, ούτε στους προθαλάμους του θανάτου, δεν ήθελε ο Αβραάμ να νομίζει η Ευτυχία πως δεν ήτανε αρκετά δυνατός να την προστατέψει.

Ο Αβραάμ κάθισε στο φωτέι –τη μεγάλη μπερζέρα δηλαδή– πλάι στο πρωτοχρονιάτικο δέντρο και είπε «Πεθαίνει η γυναίκα του κοσμηματοπώλη». Για να μιλεί για συγχωρεμένους συζύγους κοσμηματοπωλών, καταλαβαίνω ότι ο Αβραάμ θα τρελάθηκε μετά από είκοσι επτά χρόνια στα σύννεφα με τους αγγέλους και τους αγίους. Ο δικός μας παράδεισος δεν είναι σαν τον μουσουλμανικό. Οι χριστιανοί δεν παίρνουνε επτά παρθένες. Το τι παίρνουνε οι γυναίκες –Τούρκισσες, χριστιανές ή Εβραίισσες– δεν κατάλαβα ποτές. Κάθε βροχερό Πάσχα η μαμά έλεγε πως ο Θεός αγαπάει τους άλλους πιο πολύ, διότι τα μπαϊράμια τους είναι πάντα ηλιόλουστα. Επειδή αγαπούσα τη βροχή, ειδικά όταν γενούντανε γκριζος ο Βόσπορος και ψιχάλιζε τόσο γλυκά που δεν ήθελα να ανοίξω ομπρέλα, διαφωνούσα με τη μαμά. Αμά στο θέμα του παραδείσου συμφωνούσαμε πλήρως. Νούμερο μας έκαμνε η θρησκεία μας.

Παρεκκλίνω. Από τότες που πέθανε ο Αβραάμ μέχρι τώρα, με μιλεί μόνο για πρακτικά θέματα. Λέει πότε να αγοράζω και πότε να πουλώ χρυσό, ποιον ουστά να πάρω όταν τρέχουνε τα κεραμίδια, και βέβαια δίνει τις συνταγές που ξέχασε να γράψει όσο ήτανε στη ζωή (το μεγάλο του μεράκι μετά από το κυνήγι ήτανε η κουζίνα). Όλα όσα με λέει βγαίνουνε σωστά. Τέτοιος άντρας ήτανε ο Αβραάμ, πάντα μπροστά με το ρόπαλο. Τώρα όμως που μπήκαμε στη χρονιά του κισμετιού μου, λέει ανοησίες. Σαν να άφησε το ρόπαλο να πέσει κάτω. Ήθελα να φωνάξω «Πες με για τον Ραφαήλ, μπρε Αβραάμ, όχι για κοσμηματοπώλες και μοσμηματοπώλες!».

Αλλά στα όνειρά μου έχω πάντα μια φαγούρα στον λαιμό, και η λαλιά μου δεν βγαίνει.

Με ξύπνησε το μοτόρι του νερού. Έβαλα ρόμπα και παντόφλες, πήα στην κουζίνα και ήρθα face-à-face με τη χρονιά του κισμετιού μου στο καινούργιο ημερολόγιο: 1 Ιανουαρίου 2016. Φυσικά δεν κοιτάζω την ημερομηνία κάθε πρωί λόγω του ραντεβού μόνο. Κοιτάζω και για να μην μπερδεύομαι. Τώρα μη σκεφτείς: *ondandir*, απ' εκείνο είναι. Τρέλα έχω. Αλσχάιμερ μαλσχάιμερ δεν έχω. Κατά τον γιατρό τουλάχιστον. Παρ' όλα αυτά, όταν μνίσκεις μόνη και δεν δουλεύεις, εύκολο είναι να ταξιδεύεις σε καλύτερους καιρούς· κι εγώ έχω αποφασίσει να ζω το παρόν, όσο και να σκέφτομαι και να μιλώ για το παρελθόν.

Έξω φυσάει ένας αγέρας άγριος. Γιατί γύρισες στην Πόλη αυτή την εποχή δεν μπορώ να καταλάβω. Ανάβω τη σόμπα: κρουμού-νι είμαι, και δυστυχώς ο καπουτζής –«θυρωρός» που λέτε– δεν άναψε ακόμα το καλοριφέρ. Βάζω και τον καφέ. Ενώ περιμένω να φουσκώσει, συλλογίζομαι το όνειρο. Φυσικά εσύ δεν ξεύρεις για κοσμηματοπώλες, αλλά θα σε ρωτήσω μήπως έχεις κάποια έμπνευση. Μόλις σκάσει το πρώτο μάτι του καφέ, τον σερβέρνω στο αγαπημένο μου χειροποίητο φιλτζάνι, ζωγραφισμένο με βιολέτες, και τον πηαίνω στο καθημερινό καθιστικό, που κάποτε ήταν η δική μου κρεβατοκάμαρη. Τότες έβλεπε προς τον κήπο του Ταξιμιού και τα Ταταύλα· τώρα κοιτάζει μόνο τσιμεντένιους πισινούς ξενοδοχείων. Εσύ δεν την έχεις διει ακόμα την καθημερινή κάμαρη, διότι πάντα στην καλή καθούμαστε. Εκεί, τριγυρισμένη από τα κρύσταλλά μου και τα ασήμια μου, νιώθω σοσιετέ· εδώ είμαι του λαού. Κι αυτό χρειάζεται στη χάξη και στη φέξη.

Απάνω στον καναπέ που θέλει αλλαγή υφάσματος είναι το τηλεκοντρόλ και δύο καβανόζια γεμάτα μαστίχα Χίου – ένα με σκληρή μαστίχα, ένα με μαλακιά (ούτε η μια ούτε η άλλη δεν με κάμνει, ανακάτεμα θέλουνε). Τα βάζω στην άκρη, πίνω τον καφέ

ζεστούτσικο, γυρνώ το φιλτζάνι και το αφήνω στο γδαρμένο τραπέζακι. Θα μελετήσω τον τελβέ του αργότερα, μήπως με πει κάτι για τον Ραφαήλ.

Αναφέρθηκα πλάγιως σε αυτόνα κάποτε, αλλά εσύ είχες την ευγένεια να μη σκαλίσεις. Λεβαντίνος δισέγγονος Γενοβέζων εμπόρων που μεταναστεύσανε στην Πόλη στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα. Doria το επίθετο. Ήτανε κάποτε ο πατρόν μου στην Entreprises Maritimes, τη ναυτιλιακή εταιρεία στον Γαλατά, όπου πέρασα τη μισή μου ζωή θαμμένη σε χαρτιά. Δεν κοιτάζα ούτε δεξιά ούτε ζερβά και κάμποσες φορές έπεσα απάνω σε συνάδελφους στο κοριντόρ. Μόνο με τον Ραφαήλ δεν κούτρησα ποτέ. Μέχρι να φύγει από την Πόλη –πριν από τριάντα εννέα χρόνια και πέντε μήνες– χόρευα γύρω του, όπως η Αφροδίτη γύρω από τον ήλιο. Παντρεμένος ήτανε με μια Αργεντίνα, μια νεροκολοκύθα κατ' εμέ, αλλά παραδέχουμαι την προκατάληψή μου.

Κτυπάει ξανά το σταθερό τελέφωνο. Τρέχω στο αντρέ και, τσατισμένη που αναγκάστηκα να σηκωθώ, λέγω «Αλό!».

«Κυρία Αθηνά, το ασανσέρ σταμάτησε ανάμεσα σε δυο ορόφους, και έμεινα μέσα. Θα έχει κάποια βλάβη».

Ορίστε. Η κοπέλα που ούτε ξεύρει να μεταχειριστεί το παλιό ξύλινο ascenseur θέλει να με πει πού να μνίσκω. «Μανίτσα μου» λέγω «πτυχία έχεις αλλά ορτά μπουνταλού είσαι. Τις εσωτερικές πόρτες δεν τις έκλεισες καλά. Άνοιξε, κλείσε και ξαναπάτα το κουμπί».

Καθώς ανοίγω τις δυο πόρτες ασφαλείας του διαμερίσματος, ακούγω ένα ντουγκ και μετά «Ζήτω!». Θυμούμαι ότι ο Αβραάμ, για να μας διασκεδάσει, δεν έκλεινε καν τις εσωτερικές πόρτες του ascenseur. Έβαζε τα δάχτυλά του απάνω στους αισθητήρες και έτσι μας πήαινε, περνώντας βολίδα τα πατώματα, σαν ταινία. Επικίνδυνο θα ήτανε, αλλά οι μπαμπάδες, παρόλο που είναι γενίτσαροι με τα αγόρια που πλευρίζουνε τις κόρες τους, ενίοτε είναι χαζοί με άλλα.

Επιτέλους βγαίνεις από το ascenseur. Παναγιά μου, τι βλέπω;

Ρυτίδες σαν chemin-de-fer στο μέτωπο και γκριζες ρίζες. Πώς γένηκες έτσι μέσα σε δέκα μέρες; Μπορεί να έχουμε μείνει μόνο λίγες χιλιάδες Ρωμιοί, αμά δεν παραδέχουμαι να ξευτελιστούμε. Το μπαϊράκι του Βυζαντίου πρέπει να το βαστούμε ψηλά, και αυτό θα πει χτένισμα, μπογιά, δίαιτα και μποτόξ.

Κάμνεις να μπεις με το αριστερό, αλλά σε προφταίνω: «Με το δεξί!».

Αλλάζεις πόδι και μπαίνεις σωστά. «Πόσο χάιρομαι που σας βλέπω, κυρία Αθηνά. Χρόνια πολλά».

Ασπαζούμαστε. Σαν φρεσκοξυσμένο μολύβι μυρίζει το μαλλί σου· με πηαίνει πίσω στα σχολικά μου χρόνια στο Notre Dame de Sion. Εσύ γυρνάς τη ράχη να βγάλεις το μαντό. Παρατηρώ δυο κιλά παραπάνω στον κώλο σου. Δαγκάνω τη γλώσσα μου για να μην το ξεστομίσω και λέγω «Καλώστηνα. Και του χρόνου με υγεία».

Κρεμάς το μαντό και μια δώρο-τσάντα στην μπερζέρα και κάθεται για να βγάλεις τα υποδήματά σου. Εκτιμώ το ότι πάντα έρχεται με χέρια γεμάτα. Δεν είσαι σαν τον ανεψιό μου τον Ρίζο, που έρχεται μόνο με τα τρία κινούμενα. Αλλά ποτές δεν πετυχαίνεις το γούστο μου στα ρεγάλα και χαλνάς παράδες σε μπιζού και μπιμπελό που αναπόφευκτα δωρίζω αλλού. Βγάζεις τις μπότες σου: μαρόν δέρμα, σχεδόν χωρίς τακούνι, σαν κάτι που θα φορούσε ένας Ανατολίτης μουλαρτζής. Παρατηρώ λασπωμένες σόλες. Η μισοκατεβασμένη βυζαντινή σημαία ξύνει τη γη σαν μεθύστακας που χορεύει ζεϊμπέκικο. Αμά πάλι βασιτιούμαι.

«Μπαγάζια δεν έχεις;» ρωτώ.

«Τα άφησα κάτω στο γραφείο».

Σε δίνω τις παντόφλες σου, κάτι καντιφεδένιες που πήρα από τα Ταταύλα. «Νίνα» λέγω παρόλο που παλεύω να μην το πω «πρέπει να πας στο κουρείο. Σαν του ασβού γένηκε το μαλλί σου».

«Στο κομμωτήριο πηγαίνουν οι γυναίκες, κυρία Αθηνά» λες χωρίς να σηκώσεις το βλέμμα σου. «Όχι στο κουρείο».

αυτή είναι η ιστορία της Αθηνάς, μιας ασυμβίβαστης Πολίτισσας που κοσκινίζει το παρελθόν της, σερβίρει σπιρτόζικες συμβουλές και μαγειρεύει το μέλλον της. Γεννημένη στην Κωνσταντινούπολη, έζησε τα Σεπτεμβριανά, κάμποσους αρραβώνες, τις απελάσεις του 1964 και ένα μάτσο χούντες. Τώρα είναι το 2016, η χρονιά που υποσχέθηκε, σαράντα χρόνια πριν, να συναντηθεί με τον Ραφαήλ, έναν παλιό εραστή από τον οποίο δεν έχει λάβει ποτέ νέα. Αναμένοντας το ραντεβού, η Αθηνά μπλέκεται σε δολοπλοκίες και καυγάδες, βάζει σε κίνδυνο όλες τις φιλίες της και αγωνίζεται να απελευθερωθεί από κουρασμένες προκαταλήψεις. Ματιές στην ιστορική και σύγχρονη Πόλη πασπαλίζονται με στοχασμούς για το γέραςμα, τη μοναξιά, τον έρωτα, αλλά και την κουζίνα, σε μια λογοτεχνική εκδήλωση αγάπης προς τους ελεύθερους ανθρώπους όλου του κόσμου.

ISBN 978-960-484-952-9

9 789604 849529

Κωδ. μηχ/σης 25.230

www.epbooks.gr